

Tekst bij de videoboodschap 16 mei 2020

Nieuwe maatregelen!

Stapje voor stapje gaan we in de richting van grotere vrijheden. We zien het aan de scholen en de winkels, en we gaan het straks zien in de kerk.

Binnenkort mogen er kerkdiensten gehouden worden met maximaal 30 man, en een maand later met maximaal 100 man.

Dat gaat misschien net wel, net niet passen in ons kerkgebouw. Daar hoor je meer over van de kerkenraad. Het zal wel wennen zijn, met zo weinig mensen in de kerk, en dan wordt het ook nog eens afgeraden om te gaan zingen!

Maar weet je wat het is? We hebben in onze Exodusgemeente vanaf het begin geprobeerd om de lofzang gaande te houden, zoals dat heet. We moeten blijven zingen, en dat hebben we gedaan. Soms met twee, maar meestal met vier mensen in de kerk. En de mensen thuis? Die zingen vaak mee, zo hoor ik om me heen.

En als we straks met een klein clubje mensen in de kerk mogen komen, dan kan misschien niet iedereen daar meezingen, maar de mensen thuis weer wel!

Kleine stapjes vooruit!

En dat betekent dat de verwachting groeit. We gaan meer en meer zien, hoe de toekomst eruit kan gaan zien. Maar zeker weten doen we niets.

En daarom is het belangrijk om in deze tijd niet al te eager vooruit te kijken, maar ook om je heen, en naar boven. Wat de toekomst brengt, we weten het niet, laten we het er dan ook maar niet al te veel over hebben. Om ons heen groeit de lente tegen de klippen op. Gods natuur laat zich door niets weerhouden. Het is één van die oude beloftes van God, die Hij indertijd aan Noach gegeven heeft¹: "Zolang de aarde bestaat, zal er altijd een tijd zijn om te zaaien, en een tijd om te oogsten, zal er koude zijn en hitte, zomer en winter, dag en nacht – nooit komt daar een einde aan." En als teken daarvan dient tot de dag van vandaag de regenboog². Nou, als je ziet hoe uitbundig het voorjaar zijn entree maakt, dan kun je alleen maar blij worden van Gods trouw, toch?

En als we toch naar boven kijken: juist in deze tijd hebben veel mensen tijd om zich te bezinnen, om na te denken, en nog eens een goed boek te lezen. Nadenken over de vragen van het leven: waartoe zijn wij op deze aarde, en wat is de boodschap die deze crisis met zich meebrengt? En ik geloof niet dat God een bedoeling heeft met het virus, maar wel, dat we daardoor de kans krijgen om over dit soort vragen na te denken, en ons open te stellen voor de zegeningen die we van zijn hand en van zijn kant kunnen ervaren.

Hoe ontmoet je God in deze crisis? Dat is toch een vraag die we drie maanden geleden niet voor mogelijk hebben gehouden? En daar staan we: God in de ontmoeting met mensen, zelfs op afstand. En als dat zo meteen weer van dichtbij wordt, hoe gelukkig worden we daar niet van? Zegeningen! God in de bezinning over de toekomst van onze samenleving en de planeet: minder vervuiling, meer cohesie, wie weet. God in de schone natuur, wat kunnen we daar allemaal mee?

God in onze liederen, laten we blijven zingen, steeds weer!

¹ Genesis 8: 22

² Genesis 9: 14 – 16